

A Karácsony megmentése

Egyszer volt hol nem volt, élt az utcán két kóbor kutya, akik testvérek voltak. Az egyiket Mexinek, a másikat Maxinak hívták, a kisiú kutyasok még egy évesek sem voltak. Sajnos a szüleiket nem sokkal a születésük után az utcán elfogták, attól a naptól fogva Maxi és Mexi teljesen magukra maradtak. Az utcán kóboroltak, gazdájuk, otthonuk, családjuk nem volt, esténként a város közepén található parkban húzták meg magukat és ott töltötték az éjszakát. Nagyon cudar élet az ilyen, mikor nincs tető az állatok feje fölött és volt, hogy enni is csak több nap után tudtak.

Közelgett a tél. Az első tél, amit a kis testvéreknek együtt, a hidegben kellett átvészelniük. Számukra még ismeretlen volt a hó, ami az egyik borongós délután elkezdett szállingózni és másnapra hatalmas hótakaró fedte be az egész várost. A kis testvérek eleinte nagyon élvezték a fehér hópelyheket, játszottak, ugrándoztak a 30 centiméter magas hóban. Azonban gyorsan rá kellett jöjjenek, hogy télen meg fognak fagyni, ha csak nem keresnek maguknak egy biztos helyet, ahol tető van a fejük felett és összebújva tudják melegíteni egymást. Egy decemberi napon útnak indultak egy jobb jövő reményében. Viszont nem tartott sokáig az örömük, nem találtak a városban sehol sem olyan helyet, ahol meg tudták volna húzni magukat. A hó csak úgy szakadt, az utcák tele emberekkel, akik készülvén Karácsonyra, boltokról boltokra jártak és a nagy forgatagban észre sem vették a kutyasokat, akik éhes hassal ott sétáltak közöttük. Lassan beesteledett, az utcák kiürültek hiszen eljött Szent Karácsony éjjele. Ez az az este a világban, amikor mindenki otthon van a szereteteivel, közösen körbe ülik az asztalt, béke és nyugalom van minden házban. A két kis főszereplőnk már a város határában járt fáradtan, éhesen és fázva, mikor egy különös dologra lettek figyelmesek. Megpillantottak a hóban egy szánt, amin egy piros ruhás, fehér szakállas ember szomorkodott. A kutyasok közelebb merészkedtek és odaköszöntek a sírdogáló bácsinak:

-Jó estét kívánunk! Miért szomorkodsz Karácsony este itt egyedül? A bácsi kedvesen ránézett a két kis kutyára és így válaszolt:

-Sziaztok! Tudjátok nagy az én bánatom. Az én dolgom, hogy ma éjszaka a Karácsony varázsát elvigyem az egész világba, hogy millió kisgyermek álmát valóra váltsam és nem tudom beteljesíteni ezt a feladatom, mert a segítségeim a szarvasok, Rudolf és Üstökös nagyon betegek lettek és nem tudják húzni a szánom.

-Mi nagyon szívesen segítenénk neked, de kicsik vagyunk. -mondta Maxi.

-Nem kérhetek ilyet tőletek. Benneteket biztosan várnak otthon a gazdáitok. – válaszolta a Mikulás.

-Nekünk nincsen senkink, nincs családjuk, sem gazdánk. Az utcán élünk. – mondta lehajtott fejjel Mexi.

A szomorkodó Mikulásnak felcsillant a szeme, talán mégis van esély, hogy megmentse Karácsony szellemét a kis kóbor kutyák segítségével?

-Rendben van srácok, ha tényleg segítenétek nekem, nagyon boldog lennék. Ha valóban segítenétek, akkor látok arra esélyt, hogy együtt elvégezzük a feladatomban. – válaszolta a Mikulás.

-Gyertek, álljatok ide a szán elé!- kérte Maxit és Mexit az öreg fehér szakállú.

A kutyusok szófogadóan tették, mit kértek tőlük, majd egyszer csak azt vették észre, hogy az új barátjuk varázsport szór rájuk. Ezek után elkezdtek felemelkedni és akár csak a szarvasok, már húzták is a szánt, amin a Téalapó ült, és telis tele volt ajándékokkal. Fárasztó éjszaka volt, a két kis kutyatestvér bejárta a Mikulással együtt az egész világot. Minden gyermeknek eljuttatták a karácsonyfa alá az ajándékokat, ezzel megmentve a Karácsony igazi varázsát. Időközben hajnal lett és már csak egyetlen ház volt vissza. Ebben a házban egy nagyon szegény család lakott két kisgyermekkel. Megállt a szán a ház előtt, de az ajándékok már mind elfogytak. -Mikulás, itt mit fognak kapni a gyerekek ajándékba? Hiszen már nincs több becsomagolt ajándék! -kérde Mexi.

A Téalapó odafordult a kis kutyushoz és így szólt: - Igazatok van, nincs több játék a szánon. Én úgy érzem ezek a gyerekek többet érdemelnek és szeretném nekik odaajándékozni a két legkedvesebb kutyát, akit valaha is megismerhettem, titeket. Így nem csak az itt élő gyerekeknek tudok boldogságot szerezni, hanem nektek is kis barátaim.

Mexi és Maxi egymásra nézett, elmosolyodtak és tudták, hogy eljött az a pillanat, amire egész eddigi életükben vártak. Elindultak az ajtó felé, és visszanézve megköszönték a Mikulásnak, hogy valóra váltotta az álmukat. A Téalapó egy mosollyal az arcán csak annyit válaszolt: -Én köszönöm Nektek!

Ebben a pillanatban már nyílt is az ajtó és a gyerekek boldogan ölelték magukhoz a két kiskutyát, akik innentől fogva már soha többet nem éheztek, nem fáztak és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

E kis történet tanulsága, hogy legyetek kedvesek és mindig segítsetek másoknak, mert sosem lehet tudni, hogy a sors hogyan hálálja ezt vissza.

Jelige: Focista